

Hegedűs Imre János

Szemben a szikével

Semmit nem bíztak a véletlenre. Tudták, mennyit kell fizetni a csövesnek, aki Budapesten beüti az útlevelükbe a hamis ablakot, tudták, kinél kell csengetni Bécsben, ahol az első éjszakákra lehajthatják a fejüket. Magánszemélyek hozták-vitték akkor a hírt és a címetek, összeköttetések láncszemein futott a kommunikáció, telefonban nem mertek megszólalni, mert azt lehallgatták.

– Nehéz lesz az első két-három év – mondogatták –, de utána akkorát harapunk a zsíros kenyérből, amekkorát csak akarunk.

Az útleveleket megspékelő csöves a Dunát úszta át, Jugoszlávián keresztül szökött, és Bécsben lett emberkereskedő. Ezt mindenki tudta róla, hisz még dicsekedett is vele. Hivatásának tartotta, hogy kimenekítse egykori sorstársait az oláh pokolból. Addig tanulmányozta azoknak az útlevelét, akik Nyugatra is mehettek, míg egy osztrák pecsétkészítővel tökéletes nyomtatót csináltatott, s beütötte az ablakot azoknak, akik csak a kommunista körútra, a Kelet-Berlin–Prága–Varsó háromszögbe kaptak engedélyt. Bolsevista keringőnek is nevezték ezt a körutat. Az aláírás hamisítása gyerekjáték volt a csövesnek, s már léphették is át a vasfüggőnyt az ügyfelei. Ezért az ablak-pecsétért eszméletlenül nagy összeget kért, de mindenki szívesen megfizette. A Nyugatbűvölet kikapcsolta az emberek agyát.

Nagy vagány volt Ronald – így hívták a csövest –, foltos farmer viselt vasveretes övvel, hegyes orrú, rövidszárú csizmát, meggypiros T-shirt-öt, s azon fekete bőrmellényt. Karját a válláig tetováltatta, és hosszú, kékre festett haját lófarokban kötötte össze. Egyik fülében aranykarika villogott. – Ilyen tünényt sem látott mostanáig sem Ágota, sem Botond.

– Ez is székely volt valamikor? – töprengett Ágota. – Nem könnyen kapna feleséget nálunk.

Jancsi úr rendelőjéhez éjszaka érkeztek meg. Taxi vitte ki őket a Westbahnhofról a Van-der-Nüll-Gasséra, mutatták a sofőrnek a cédulát, azon a címet, mert hiába tanultak otthon valamennyit németül, azzal itt semmit sem tudtak kezdeni. Különben is, ennek az utcának a neve olyan hollandos. Ott kuporogtak a lépcsőn, amíg megvirradt. Az istenért sem verték volna fel a jóttevőjüket. Hogy nézne ki az, hogy egy híres bécsi állatorvos – ennyit tudtak róla –, éjnek idején miattuk ugráljon ki a selyempaplan alól?

Fel-felpillantottak a táblára a kapu fölött, rézlemezbe volt bevésvé:

Dr. JOHANN SCHUHMACHER
TIERARZT

Csakhogy Jancsi úr nem itt lakott. Kiderült, a masszív, földszintes épület a rendelője. Reggel nyolc óra tájban érkezett hatalmas Mercedes autóval Bécs egyik elővárosában emelkedő palotájából. Később tudták meg róla, hogy gyermek volt még, amikor a szülei kivándoroltak Németországba, de ott sem a szászok, sem a svábok nem érezték jól magukat. Ridegek a németek, mondták, és Jancsi úr, miután elvégezte az egyetemet, Ausztriába települt.

Gyermekkorában tanult meg jól magyarul. Temesvár külvárosában akkortájt még magyarul rúgták a srácok a gumilabdát, s ő nem felejtette el, honnan jött. Fiatal házaspároknak már többször kiadta a rendelője egyik fertályát, amihez parányi fürdőszoba, vécé, ülökád és főzőfülke is tartozott.

Egy ilyen, egykoron itt landolt házaspár adta át Tifánéknak a címet, tőlük tudták, hogy Jancsi úrnak kell szólítani a gazdát.

Szorongva, elfogultan mutatkoztak be a köpcös, zömök, nagy hasú doktornak, aki egyből a családnévre kérdezett rá.

– Soha nem hallottam ezt a Tifánt. Olyan románosan hangzik. Miféle szerzet vagytok?

Ágota hallgatott. Soha nem szólt bele a férfiak beszédébe, s amúgy is a férje családneve a Tifán, adjon számot róla ő ennek a nagyokos bécsi úrnak.

– Nem ismerem a családnevünk eredetét – mondta Botond –, annyit tudok, hogy mi, székelyek csak az örményekkel vegyültünk, más néppel nem. Anyai nagyanyámat Gyergyószentmiklósról hozta a vőlegény Zeteváraljára.

Gyors beszédű volt a doktor, alig lehetett érteni, mit mond, úgy hadart:

– Na jó, finom vegyestál vagytok... itt, Bécsben még finomabban lesztek... én Villányból hozatom a bort, a Tiffány borásztától... üvegvázáim is van, de azt egy amerikai üvegművész, Tiffany tervezte... eszetekbe ne jusson se a bor, se az üvegfestészet... lapátot és seprűt a kezetekbe, amíg meg nem tanultok németül.

Keserű volt az első lecke, de hát... Ha csak így lehet átbújni a szivárvány alatt?

Behurcolkodtak ebbe a mini lakosztállyá kiképzett részlegbe, és szerettek volna aludni, mert egész éjszaka zakatolt alattuk a vonat. Több szobából állt Jancsi úr birodalma, várószoba, tánc terem-méretű rendelő, gyengélkedő, illetve elkülönítő, műtő. Hamarosan érkeztek a páciensek. Ágota és Botond csak a hangokból tudták megítélni, mit hoztak. Macskanyávogás volt az első hang, aztán kutyaugatás, a papagáj rikácsolását is felismerték, minden áthallatszott hozzájuk, mert vékony volt a fal.

A beszéd legalább ennyire titokzatos volt. Otthon, Zeteváralján tanultak valamicskét németül, több társalgási könyv fordult meg a kezükben, magnóról nyelvleckéket hallgattak éjszakánként: lázasan készültek a disszidálásra. Eszükbe nem jutott megfontolni, miért, csak rögeszmésen ismételték:

– El innen!

De az, amit hallottak a falon keresztül, legalább annyira titokzatos volt, mint az állatok hangja. Egybefolyt minden, csak egyetlen szót értettek, azt, hogy „Herr Doktor”, minden más egyéb olyan zagyaléknak tűnt, amit az ő székely fülük nem tudott megfejteni.

Nem lett semmi az alvásból. Jancsi úr gyógyított, de főleg ivartalanított, elsősorban azért hoztak hozzá kutyát, nyulat, macskát. Érzéstelenített, altatott, szúrt, vágott, varrt, könyökig véres

volt egész nap, egyik állat az injekciós tű szúrásától vonyított vagy nyávogott, a másik kábulatból ébredt, és fájdalmasan nyöszörgött.

Ágotát a szagok zavarták. Mindig érzékeny volt a gyomra, s az állatok, gyógyszerek, a fertőtlenítőszeresek bűze átszívárgott az ajtók alatt. Kétszer is be kellett rohanjon a kicsi fürdőszobába hányni.

Késő délután zárta be a rendelőt Jancsi úr, kopogtatás nélkül nyitott rájuk.

– Beszéljük meg akkor, mi legyen veletek – mondta.

Úgy tegezte őket, mint holmi utcakölyköket, persze, Ágota és Botond maradt a tisztas „Jancsi úr” megszólításnál.

– Nem ti vagytok az első házaspár, aki meghúzza magát nálam. Volt, aki fél év múlva, volt, aki egy egész év múlva repült ki innen. Mindenkiel úgy egyeztem meg, hogy amikor majd munkát kapnak valahol, a házbért utólag kifizetik. Írásbeli szerződést senkivel nem kötök, veletek sem. Becsületre megy a dolog. Azt mondják, fősvények a svábok, hát csak mondják. Én is sváb vagyok, de minden krajcárért megdolgozom keményen. Dolgozzatok ti is. Én hetente kijárok a fiákeresek lóistállóiba, a város szélére. Már volt olyan férfi, aki munkát vállalt ott. Valamilyik nap te is kijöhetsz velem, Botond, ha szereted az állatokat. Ne legyél finnyás, majd tapasztalni fogjátok, milyen nehéz Bécsben munkát kapni.

Ilyen hamar dőlt el a sorsuk. Ezek szerint Jancsi úr is egyfajta emberkereskedő, akárcsak a budapesti csöves, csak ő finomabban csinálja, nem pecsételi be az útlevelebe az ablakot, hanem nyitogatja a lóistálló kapuját. Legalábbis úgy nézett ki. Csupán akkor rázkódott meg Ágota, amikor búcsúzásakor túlságosan megszorította Jancsi úr az ő kezét, s a kicsi ujjával belekapart a tenyerébe. De semmi pénzért nem szólt volna erről Botondnak, nehogy megháborodjon, vagy, ami még rosszabb, indulatba jöjjen. Képes lenne nekirontani ennek a hasasnak, s akkor fuccs a zsíros kenyérnek, futhatnak neki a nagyvilágnak. Botond nagyon szerette a feleségét. Nem csoda, a falu legszebb asszonya volt Ágota, ringó léptű, szép járású nő.

Jancsi úr éjszakára is otthagytott egy-két állatot a gyengélkedőben, mert a kezelés sokszor napokig tartott, emiatt szenvedés lett az életük. A hörcsögök rágtak, a fehéregerek kapartak, miskárolt nősténymacskák, szukák nyöszörögtek, herélt hímek vonítottak.

Két nap telt el így. Szédelegtek a fáradságtól.

A harmadik nap koradélutánján Jancsi úr beültette Botondot a Mercedesébe, mondta, mennek a lótelepre. A kapuból visszaszaladt, mintha benn felejtett volna valamit, beugrott Ágotához a parányi szobába, vasmarokkal ragadta meg a vállát, közel hajolt az arcához, s egészen közlelről, lihegő hangon sziszegte:

– Még soha nem láttam ilyen szép bestiát, te kackiás, székely menyecske! Remélem, lesz magadhoz való eszed, és nem teszed tönkre a jövőtöket. Nem vagy taknyos leányka, tudhatod, mit akarok tőled. S nem leszek hálátlan!

Kisirült az ajtón, ment a bárkaméretű autójába, vitte lovászlegénynek, istállószolgának a férjet. Ágota megbénult. Két vagy három órát feküdt az ágyon, a szívverése felgyorsult, lüktetett a vér a halántékán, dobolt a fülében, utána annyira lelassult, hogy ájulás környékezte.

– Hát erről van szó! Ezért fogad fiatal házaspárokat Jancsi úr! Mit csináljak, Istenem? Ha szólok Botondnak, véres verekedés lesz belőle. Ha nem szólok, ez a kövér disznó előbb-utóbb maga alá teper. Meg is halnék az undortól. Csak merje megpróbálni! Kikaparom a két savószínű szemét! Vagy mégiscsak szóljak Botondnak?

Este későn kerekedtek haza a férfiak. A doktor továbbszáguldott, s Ágota úgy esett Botond nyakába, ahogy még soha.

– Beszélünk kell, Kedves!

– Persze, hogy beszélünk kell, Húsom. El sem képzeled, mi mindent tudtam meg ma Jancsi úrtól. Nagy veszélyben vagyunk. Az autóban csak arról mesélt, hogy itt, Ausztriában rend van, nem lehet csak úgy, hipp-hopp beröppenni az országba. Ha valaki itt akar maradni, akkor letelepedési engedély kell, regisztrálni kell, munkavállalási engedély kell, asytra ne is számítsunk, azt már nem adnak csak futballistáknak és atomtudósoknak, külön-

ben is, már otthon megegyeztünk, nem vágjuk be magunkat a traiskircheni lágerbe, nem kell nekünk se Vancouver, se Új-Zéland! Ha nincs pártfogó, akkor kitoloncolják az illetőt az országból, irány haza. S minket, mint hazaárulókat, mint határsértőket, mint okirat-hamisítókat ítélnének el. Ő, mármint Jancsi úr, szívesen segít, nagy összeköttetései vannak a belügyminisztériumban, minden meglesz, csak viselkedjünk okosan. Én dolgozom a fiákeresek istállóiban, mondta, ő kirúgja a jugoszláv takarítónőt, s téged vesz föl helyette. Ki sem teszed a lábad a házból, s majdnem akkora fizetést kapsz, mint én, persze, feketén. Én kefélem a fiákeresek lovait, etetem, gondozom a kiscsikókat, takarítom az istállót, te vikszolod a rendelőt. Megfogtuk az Isten lábát, Ágota! Ha látnád, milyen szép lovak dobrokolnak ott. Nem akármilyen kancákkal, paripákkal hordozzák a Stephansplatzon az amerikai és japán urakat a fiákeresek. Így is meg lehet gazdagodni. Csak emelgetik pörge kalapjukat a magas bakon, s hull a pénz, mint a záporoső. Nagy fizetést ígértek, el sem képzeled, mekkorát. Én, persze, egy szót sem értettem az egészből, de Jancsi úr fordított, két év alatt meglesz az összeg a lelépőre. Emlékszel? Már otthon tudtuk, hogy Bécsben csak lelépővel lehet főbérlethez jutni. Addig valahogy kibírjuk itt a hörcsögök, a papagájok között.

Ettől a beszámólótól Ágota még jobban megrémült. Ezek szerint ő itt a gödölye. Áldozati oltárra fektetik. Felfalja őt ez a szörnyeteg, s rabszolgát csinál a férjéből. Még a rettenetes véget, a kitoloncolást is megjósolta, ha nem azt tesszük, amit ő parancsol. Ezek után nem mert szólni a férjének arról, miért szaladt vissza a reggel Jancsi úr. Még érezte a vasmarok szorítását a vállán, látta a savós színű szemeket, s hallotta a sziszegő hangot.

– Egyedül maradtam – nyilallott agyába a gondolat. – Gyenge nő létemre egyedül. De van tíz körmöm, és van lábam, amivel rúgni tudok. Ha csontomat töri, ha leszaggatja a húst rólam ez a disznó, akkor sem fog megkapni.

Nagyobb változás volt az életükben Jancsi úr örülete, mint a disszidálás. Botond hajnalban kelt, mert reggel nyolckor már indultak a hintók a város széléről a központba, s neki addig etetni,

itatni kellett. Méltóságosan kocogtak a lovak, különös látvány volt a két tollbokrétás paripa, a pörgekalapos kocsis, a festett jármű az autótengerben. Jancsi úr bérletet vásárolt Botondnak.

– Az első fizetésedből majd kifizeted az árát – mondta.

Az útvonalat, a járműveket is megnevezte, térképet is adott, úgy gondoskodott róla, mint egy jó rokon. Nem tudta Tifán Botond, mi az ára ennek a nagylelkűségnek, csak a felesége szíve repesett, mint riadt madár. Sírt Ágota, amikor senki nem látta, s átkozta a pillanatot, amikor nekivágtak ennek az útnak. Takarította a rendelőt, szesszel mosta le a műtőasztalt, az eszközöket, szerszámokat, felsúrolta az ivartalanított állatok vérét a padlóról. Milyen jó ezeknek a szerencsétlen páráknak, gondolta, őket már nem rontja a nyavalya.

Mint egy tervezőmérnök, úgy kiszámított mindent Jancsi úr. A rendelés nyolc órakor kezdődik, ő délelőtt még a fejét sem mozdíthatja más irányba, annyi állatot hoznak mindennap, de ott van a korareggel. Ágota hattól nyolcig egyedül van, korábban kell hát megérkezni a rendelőbe, az Isten sem zavarja őket.

Először szép szavakkal, hízélgéssel, ígéretekkel próbálkozott.

– A te kezekben a jövő, Ágota – mondta az asszonynak. – Legyél okos. Mi történik veled? Semmi. Este megkapod a férjed is. Szabad világba jöttetek, akkor nyíljon ki az agyad. Én csak öt percet kérek tőled, ennyit megérdemlek. Nem nézhetem a rendelőben a farod ringását, amikor lehajolsz, felsúrolni a padlót. Van fogalmad arról, milyen szép a segged járása? Van fogalmad arról, milyen gyönyörű kanca vagy?

– Inkább felakasztom magam – sikoltotta az asszony. – Ne merjen hozzám nyúlni, mert benzint veszek, s felgyújtom a rendelőt.

Ettől megijedt János úr. Egy-két napig nem hozta szóba a szándékát, de egy hét után, reggel fél hétkor rátört Ágotára. Ez volt az első dulakodásuk. Jancsi úr rálökte az ágyra, de Ágota úgy ugrott fel, mint egy anyatigris. Erős, izmos, karcsú asszony volt, rúgni kezdte a támadóját, az ágyékát célozta, de Jancsi úr egész életében vergődő állatokkal dolgozott, ragadozók tépőfogai ala-

kíttették ki a reflexeit, megvédte magát. Azt tudta előző eseteiből, hogy ütni nem szabad, annak nyoma marad. A kék folt bűnjel. Pánikba kell ejteni az áldozatot, az ijedtség az ő legnagyobb segítségére.

Naponta ismétlődtek a támadások. Beszéd már nemigen hangzott el, csak a test, a hím állati ösztöne munkált. Megragadta az asszony csuklóját, hátra tekerte a kezét, és úgy lökte az ágyra. Ágota felsikoltott a fájdalomtól, de tudta, azt csak az ivartalanított állatok hallják az elkülönítőben, nincsenek közeli szomszédok, hiába kiabál.

Végül Jancsi úr rászánta magát az utolsó lépésre is. Berohant a rendelőbe, kézbe kapta a szikét, amivel naponta dolgozott, s Ágotának szegezte.

– A szemed szúrom ki, te bestia! Hát nem akarsz megérteni, hogy teljesen elvetted az eszemet? Nem látod, hogy megbolondultam miattad? Tőlem felgyújthatod a rendelőt is, ha már vettél benzint, legalább ketten égünk benne!

Torkon ragadta, a szikét Ágota szemének irányította. Egészen közel, a szemgolyótól pár milliméterre állt meg a penge, ott remegett, rezgett, mint fába lőtt nyílvevő. Attól összeomlott az asszony. Hörgött, sikoltott, mint a meglőtt vad, s elájult. Jancsi úr letépte az altestéről a ruhát, fölfeszítette az ágyra, és megerőszkolta. Közben ébredezett Ágota az ájulásból, kinyitotta a szemét, s abban a féléber állapotban csak a se nem szürke, se nem kék szemeket látta, az állati lihegést hallotta, az iszonyatos bendőt érezte az altestén, s a dőfést, a szúrást száraz ágyékában.

Aznap nem takarított. Ki sem lépett a kicsi szobából. A doktor többször meglátogatta, a véres szike mindig a kezében volt, duruzsolt, mormogott, dörmögött:

– Látod, nem lett semmi bajod. Nem pisilésre teremtette az Úristen azt, ami a lábad között van. Ha szólni mersz Botondnak, azonnal megyek a rendőrségre, s feljelentelek benneteket mint illegális bujkálókat. Tanú nincs, azt fogom mondani, hogy hazudsz, pénzt akartál kizsarolni belőlem. Egy ujjal sem nyúltam hozzád. Mit gondolsz, kinek fognak hinni? A menekült törvényen kívüli

élőhalott. Lejárt a harminc nap, már köröz otthon a román rendőrség. De ha befogod a szádat, s kedves leszel hozzám, ígérem, egy-két év múlva gazdag bécsi polgárok lesztek. Nekem annyi a pénzem, nincs, amit csináljak vele. Miért ne költsem rád? Még soha nem volt dolgom ilyen csodálatos nősténnyel.

Egy szó tapadt meg Ágota agyában. Élőhalott. Azt mondta ez a sakál: a menekült élőhalott. Ő duplán az. Egyik ájulásból a másikba esett, míg annyira magához nem tért, hogy kiszédelgett a kicsi fürdőszobába, s beleült a fürdőkádba. Áztatta az altestét. Mosta, súrolta, szappanozta. Lemosta magáról a mocskot.

– A lelkemről nem tudom lemosni – kóválygott benne a zavaros gondolat. – Mit mondjak Botondnak? Az életemnél is jobban szeretem. Ha elmondom a borzalmat, ami történt, őt is örök boldogtalanságra ítélem. Megutálna, többet soha nem nyúlna hozzám, s Jancsi urat megölné. Biztos, hogy megölné, és a börtönben rohadna meg. De lehet így tovább élni? Hátha terhes maradtam ettől a rőfögő disznótól? Szüljek neki egy savószemű, sváb kölyköt? Rá kell vegyem Botondot, hogy ne vigyázzunk tovább. Későbbre terveztünk gyereket, amikor már megkapaszkodtunk itt, az idegenben, de sürgősen, gyorsan, azonnal terhes kell maradni tőle, remélem, még nem késő. Nő vagyok, s a nőnek a terhesség mentsvára is lehet. Ha Botond gyermekét hordozom a szívem alatt, akkor a rőfögő disznó fajtalanzkodása csak a testemet érinti, a lelkemet nem.

Jó hangulatban tért haza a férje aznap.

– Képzeld, Ágota, egyik vemhes kanca kiscsikót hozott a világra. Én is segédkeztem. Gyönyörű látvány volt! Megnyílt a teste, kisiklott a nyálkás húscsomó, s hamarosan lábra állt. Egyből az anyja csecsét kereste, turkálta. Honnan tudja egy ilyen kicsi állat, hol az élet forrása?

Mint sárlavina a szakadékba, úgy folytak Ágota megkínzott lelkére a szavak. Tompán, zsibbadtan hallgatott. Nem lenne jobb meghalni? Ha ő öngyilkos lesz, Botond eltemeti, meggyászolja, s idővel elvesz feleségül egy másik asszonyt. Gyönyörű férfi, minden ujjára kapna egyet.

– Mi van veled, Ágota? – kérdezte. – Olyan furcsa, merev az arcod. Beteg vagy? Kérjünk segítséget Jancsi úrtól, neki bizonyára vannak emberorvos barátai.

Mintha a föld alól beszélne, úgy kondult Ágota szava:

– Gyermekeket akarok, Botond. Sürgősen, azonnal gyermeket. Nekünk lenne a legszebb lányunk a világon. Lány legyen, ne fiú. Te kirepültél a világba, álomszép kiscsikók világra jöttét csodálhatod, lefoglal a munkád, de én itt maradtam ebben a klórszagú rendelőben, ebben az ördögkatlanban bezárva. Egész nap hallgatom az állatok vinnyogását, nyivogását, csipogását, nyüszítését. Láttam már kígyót, teknősbékát, kicsi krokodilt, kakadut is hoznak. Elviselhetetlen.

– De hát abban egyeztünk meg, Húsom, hogy megvárjuk, amíg rendeződik a sorsunk. Itt nincsenek feltételek egy kisbaba számára.

– Semmit ne szólj, Botond! Ha meg akarsz tartani, ha meg akarod őrizni a szerelmünket, akkor gyorsan, még ma este ejtsél teherbe. Mindkettőnk élete függ ettől a terhességtől. Ne kérdezősködj, ne faggass, engedelmes feleséged voltam mindig, most te legyél engedelmes. Nem tudok élni itt, csak akkor, ha érzem, egy kis részedet, egy porcikádat magamban hordom. Ezt, valószínű, te nem érted. Ezt csak egy nő érti és érzi. Közülünk sem mindenik. Bizonyára azért van ez így, mert a szökés, a sok izgalom miatt megbetegedett az idegrendszerem. Gyógyíts meg, Botond! Gyógyíts meg, drágám.

Több szó nem esett. Úgy omlottak egymásba, mint boldog, fiatal szerelmesek a nászéjszakán. Ágota minden porcikája remegett, csorogtak a könnyei. Átázott a párna.

S megindult az iszonyatos versenyfutás.

Jancsi úr vagy Botond?

Ágota soha nem zsolozsmázott, de hite erős volt, szilárd. Gyermekkorában órákon keresztül nézte, hogy morzsolgatja bogos kezeivel a nagyanyja az olvasó szeméit, s hallgatta fohászkoba fel-felcsapó imádkozását Szűz Máriához. Hozzá fordult most ő is, az Isten-anyához:

– Segíts rajtam, Szűzanya! Neked angyali üzenet hozta az örömhírt: áldott vagy. Áldott vagy te az asszonyok között, mondjuk az imában. Én is asszony vagyok, földi porhüvely. De nem áldott, hanem átkozott. Nekem nem angyali üdvözlét hozza az örömhírt, hanem disznóröfögés. Isten parányi ökörszem-madara vagyok, de te láss meg engem ebben a szörnyű ember-bozótban. Szent Fiad szavaival kérlek, múljon el tőlem ez a pohár. Te Istent szültél, de ha nem segítsz rajtam, én sátánt fogok szülni. Ennél nagyobb bűn nincs. Az éden kígyóját fogom megszülni, Mária! Krisztus Urunkat Emberfiának nevezzük, mert megtapasztalta a földi életet. Csak így tudott Megváltó lenni. Kérjed őt, Szűzanya, mentsen meg engem a paráznság bűnétől, mentsen meg a gyeheña tüzétől. Nem akarom, hogy tiszta búza helyett konkoly csírázzon ki bennem. Add, hogy az én földi istenemnek, Botondnak szüljek pufók, szép tomporú leánykát. Csak ő, csak a testemből kiszakadó másik nő tudja lemosni rólam a mocskot, ami rám ragadt.

Hulltak Ágota darabos szavai, nekicsapódtak a falaknak, plafonig telt keserűséggel és bánattal a kicsi szoba. Visszhangot várt, de a visszhang elmaradt. Denevérszárnyú, tompa, süket magány telepedett rája.

A reggeli látogatások ismétlődtek. Hetente egyszer-kétszer. Botond hat órakor lépett ki az ajtón, hétkor Jancsi úr rontott rá. Már nem védekezett. Felsőtestét soha nem takarta ki, csak a szoknyáját húzta fel, s a fejét fordította félre. Egyszer meg akarta csókolni a csikaszt, de úgy beleharapott az ajakába, előntötte a vér. Vér mindenütt. A rendelőben az állatok vére, itt, az ágyban a toportyáné. Kimosta az ágyneműt. Vasalóval szárítgatta, nehogy észrevegyen valamit Botond.

A következő hónapban már nem jött meg a menstruációja. Hiába számlálta a napokat, hiába latolgatta a dúvad látogatásait, nem tudta biztosra eldönteni, kitől maradt terhes. Ki a gyermek apja?

Két állapotot élt át.

Az egyik a borzalom nagypéntek gyásza volt. Akkor halt meg Krisztus.

– Ha a savószemű gyermekét szülöm meg, azt nem élem túl. De vajon lesz erőm anya létemre felkötni magam? Akit a világra hozok, az nem hibás. Milyen lenne az, ha egy bitangot sóznék Botond nyakába, és én elmenekülnék a halálba?

A másik állapot a végső vigasz állapota volt.

– Botond lányát szülöm meg! Olyan lesz, mint ő! Barna bőrű, fekete hajú, szurokszemű. És magas! És karcsú! És daloló, nótázó kedvű! És táncos! Mindig ilyen volt az én drága uram. Ezért szerettem meg halálosan.

A hatodik hónap után Jancsi úr látogatásai kimaradtak. A takarítás alól is fölmentette, de a havi összeget mindig átadta. Nem lehetett tudni, mi játszódik le benne. Ágota szerint semmi. Mert nincs lelke. Vagy tán mégis? Csak más, mint az övéké? Nyugaton ilyen az emberek lelke? Németországban élt sokáig, fajtársai elől menekült el.

Kis, hervadt, sovány szerencse érte Ágotát. Akkor törtek rá a szülési fájdalmak, amikor Botond itthon volt. Estefelé. Csak ők voltak a rendelő épületében. A mentőállomás számát tudták, Botond telefonált. Már elég tűrhetően beszélt németül.

Bevitték Ágotát. Botond a folyosón virrasztott.

A gyermek megszületését hajnalra jósolták az orvosok.